

ŞEHİT HASAN KAYA E-DERĞİ EKİM SAYISI

HİKAYE

OKULUMUZ
VE E-DERĞİ

Musa Kartal

HİKAYELER
ŞİİRLER

Okulumuzun Genç
Yazarlarından Eserler

ÖNERİ
KÖŞESİ

BU SAYIDA

EDİTÖRLER

SALİHA ÇELİK
SAFİNAZ KURU
NEBİYE USLU
ASLIHAN DEMİREL

GRAFİK TASARIM

ZEREN SEVDE GÜNEY
MERVE KÜBRA ÖZTÜRK
NİSA AYLUÇTARHAN

HOCAMIZIN DİLİNDEN

E-Dergi Musa Kartal

MODERN BİR ŞARK HİKAYECİSİ

Mustafa Kutlu

HİKAYELER

Unutulmuş Eller
Kiraz Yapağı
Son Mektup
Kör Ayna Sessiz Çığlık
Birtakım Zaaflar

RESUL'E ŞİİRLER

Arayış
Efendim'e

ÖNERİ KÖŞESİ

Okumamız Gereken
Hikayeler

Yaşadığımız çağın en önemli sıkıntılarında biri kuşkusuz gündelik kaygıların peşinde koşarken kendini ihmal eden bir insan profilinin ortaya çıkmasıdır. Kendi sürecinin edilgenliğinde anlamını yitiren yaşama dair insanı hep bir çaresizlik içersin de kalmış çoğu kez nefes almak ve ruhi inkişafına bir kapı aralamaya çalışmıştır. Sosyal bir varlık olan insanı eşyadan ayıran ve bir obje olmaktan kurtaran fitratındaki estetik duygular zaman ve mekana yüklenen anlamlar olmuştur. Edebiyat da insan hayatının en önemli simgelerinden ve insanın hayatına anlama katan uğraş alanı olarak karşımıza çıkmaktadır. İnsanlığın gelişimine bağlı olarak sürekli evrilen bu alan uzun bir süre kitap dergi vb selülozyonda insana kendini sunarken teknolojinin insanı ayrı bir parkura taşıdığı 21. yy da artık dijital platformlarda duygu ve düşüncelerine zemin aramaya başlamıştır. Bu minvalde okulumuzda da e dergi kavramı üzerine atılacak böylesi bir adımın anlamlı bir adım ve çalışma olduğunu düşünüyorum. Kendini güncelleyen insan ve topluluklar her zaman bir adım önde olmayı başarabilmişlerdir ve insanlığa yön vermede farkındalık oluşturmuşlardır. Bu amaca matuf hazırlanan e dergi çalışmasının okulumuz açısından çok önemli bir çalışma olduğunu düşünüyorum bu çalışmanın her aşamasında görev ve sorumluluk üstlenene idareci arkadaşlarıma ,öğretmenlerime ve öğrencilerime çok teşekkür ediyorum çalışmalarında muvaffakiyetler diliyorum.

Musa KARTAL

MODERN BİR ŞARK HİKÂYESİ: MUSTAFA KUTLU

Cumhuriyet'in ilanından sonra sanatçılardan gelenekle, dinle ve Osmanlı geçmişiyle bağı koparmış yeni bir edebiyat üretmeleri beklenir. Bu beklentinin baskısı altında bir süre etkisini sürdüren Milli Edebiyat ulus bilincini seküler bir tonda verirken insan sıcaklığını duyurmaktan uzak bu edebiyat anlayışı Sabahattin Ali ve Sait Faik Abasıyanık'ın öyküleriyle yerini sokaktaki adamın günlük yaşayışına ve hayat mücadelesine bırakır. II. Dünya Savaşı'nın pek çok kalıplaşmış inancı temelinden sarsmasıyla yayılan varoluşçu düşünce ve ülke içinde Cumhuriyet idealizminin sekteye uğramasıyla "anlamsızlık, hiçlik, kötücüllük, suç ve intihar" (Dirlikyapan, 2013) gibi izlekler 1950 Kuşağı öykücülerinin eserlerinde işlenir. Bir sonraki öykücü kuşağında 1968 Öğrenci Hareketleri ve 12 Mart Muhtırası koşullarında eserlerini veren Adalet Ağaoğlu, Tomris Uyar, Selçuk Baran, Nedim Gürsel, Hulki Aktunç, Füzûzan, Sevgi Soysal gibi öykücülerin eserleri öfkeli ve isyankâr içerikleriyle sosyalist gerçekçi konuları öne çıkarırlar.

Diğer yanda, geleneksel hikâye anlatma geleneğini daha muhafazakâr bir dünya görüşüyle birleştiren Ahmet Hamdi Tanpınar, Tarık Buğra, Memduh Şevket Esendal'ın açtığı kanaldan giden Rasim Özdenören ve Mustafa Kutlu vardır. Kutlu, Sabahattin Ali ve Sait Faik etkilerinin görüldüğü ilk kitaplarının (Oradaki Adam, 1970 ve Gönül İş, 1974) ardından biçim ve içerik olarak şark hikâyeciliğine yönelir ve sanat yoluyla peşinde olduğu "hikmet", "ahenk" ve "hakikat"i şark hikâyeciliği geleneğinin öyküleme yöntemleriyle verir. Yokuşa Akan Sular'dan (1979) başlayarak Doğu hikâye anlatma tekniklerinden faydalanan Kutlu, Yoksulluk İçimizde (1981), Ya Tahammül Ya Sefer (1983), Bu Böyledir (1987) ve Sır (1990) kitaplarında özellikle çerçeve öykücülüğü benimser. Her bir öykünün birbirine uyumlu biçimde eklemlenmesiyle belirginleştirilmiş, bütün kitabın merkezi olarak görülebilecek yüksek hakikatleri anlattığı "Şark hikâyesi"ni esas alır. Tosun'un "yaşanan toplumsal ve bireysel çarpıklıklardan iyimser gözlerle hikmetler devşirip kalplere ulaşmayı deneyen bir derviş"e (2014, s. 54) benzettiği Kutlu, ağırlıklı yerli ve gündelik cemaat hayatını dinî ve tasavvufi duyarlıklarla ele aldığı öyküler kaleme alır. 1980 Darbesi'nin milliyetçi-İslamcı ideolojiyi görece serbest bıraktığı, seküler bir dindarlık anlayışına izin veren Cumhuriyet projesinin daha da zayıfladığı bir ortamda, Kutlu ve diğer muhafazakâr edebiyatçılar bireysel ve toplumsal meselelere dair öyküler yazarlarken gelenek, dinî yaşam ve millî değerlerle yeniden köprüler kurmanın yollarını arayan bir edebiyat geliştirirler. 2000'li yıllarla beraber, Mavi Kuş'ta (2002) olduğu gibi postmodern edebiyatın oyunsu ve kurgusal niteliklerinden faydalandığı görülen Kutlu, gelenekten daha verimli biçimde faydalanmak için bu akımın karşıt değerleri yan yana getirmeye imkân veren çoğulcu yapısıyla ilgilendiğini düşündürür.

UNUTULMUŞ ELLER

Rabia Koçal

Bugün kırk yaşının içinde bir adam olmama karşın hala daha o günü anımsadığımda içimin titremesini bastıramam. Hangi terkedilen unutulduğu günü yakabilmiş ki geçmişinden ? Annemin ellerimi neden o kadar sıkı tuttuğunu anlayamadığım o an sadece havanın diğer elimde tuttuğum şekeri eritip elime yapışmasına sebep olacak kadar sıcak olmasını dert ediyordum ben. Nereden bilebilirdim ki annemin o ele bir daha tutamayacağı için öylesine sıkı tuttuğunu? Dönmeyeceğini anladığımda dahi bir anne evladının elini niye bırakır diye çok düşünmedim.

Sadece annesinin terk ettiği bir çocuğu kimsenin hatırlamayacağı bilinciyle isyan ederdim her gece. O yetimhane geceleri... Ana kucağından , baba merhametinden yoksun çocukların üşüyen yüreklerine battaniye örterek şifa olacaklarını sanan görevliler hiçbir zaman ısıtamadı içimi. Annelerinin vazgeçtikleri çocuklar sonsuz bir titremeye ve soğuğa mahkumdurlar. Benim annemin benden vazgeçtiği gün çok sıcaktı oysaki. Lakin o günün gecesinde dahi yalnızlığın rüzgarlarının sırtıma vurduğunu hissettiğimi hatırlıyorum.

Küçüktüm elbet. Ama hep aklım başımdaydı benim. Annemin yetimhanenin bahçesinden içeri girdiğimiz an gözlerinden akmaya başlayan yaşlardan terkedileceğimi anlamadıysam dahi , içimdeki sıkışmaya bir anlam yüklemiştim o küçük yaşta ; ben artık çok ağlayacaktım. Ama annem susmam için sarılmayacaktı bundan böyle. İşte bunu hissedememişim. Bahçeden içeri girdiğimizde yanımıza yaklaşan şık giyimli , orta yaşlı adama baktım. Aklımdan onun hakkında pek bir şey geçmemişti o an. İlgi alanımda olan tek şey annemin gözyaşlarıydı çünkü. Akmasınlar istiyordum. Çocukluk işte... Düşünemezdim o gözyaşların mislini dökceğimi. Şık giyimli adamla konuştuğu anlamadığım şeylerden sonra annemin rica ettiği birkaç dakikada ettik vedamızı. Birkaç dakikaya sığdırdı hayatımın en büyük acısını annem. O zamanlar küçüktüm evet ama dedim ya aklım başımdaydı. Bir veda olduğunu anlamamıştım belki ama annem ağlayarak önümde diz çöktüğü anlarda benim de gözlerim dolmuştu. Elindeki küçük bavulu bir kenara bıraktı. Ellerimi tuttu. Eriyen şeker yüzünden yumruk yaptığım sağ elimi açmaya yeltenmedi, öylece avuçladı mimik ellerimi . Burnunu çekip dedi ki acımasızca “ Ben geleceğim tamam mı?” . Gelmedi. Annem gece gündüz , yaz kış dinlemeden görevlileri bezdirdiğim iki yıl boyunca kapının önündeki merdivenlerde beklediğim hiçbir gün gelmedi. Ben her gün bekledim onu. Gelse neden beklettiğini sormadan kollarına atlayacaktım ama gelmedi. Sonra da bıraktım beklemeyi zaten . Gelmeyecek birini beklemek geçmişe savaş açmaktan fazlası değildi. Ve geçmiş hep kazanırdı , bilirdi insan bunu. Bense sadece annemin yaşlı gözlerine bakıyordum

İstiyordum ki ağlamasın. Ama o devam etti acımasızca, gelecekte hatırlayıp ağlayacağımı bilemediğim vedasına. “ Sen artık büyüdün, değil mi?” Hayır! Ben büyük değildim henüz. Ben annemin gelmeyeceğini, unutulduğumu anladığım gün büyüyecektim. Ben büyümek zorunda kaldığımı öğrendiğimde büyüyecektim. Ne büyük acı ki büyüdüm de... Ben hala annemin gözlerine bakıyordum. İstiyordum ki ağlamasın. Ağlamasın o... Ama o hem ağladı hem devam etti cümlelerine.” Ve büyükler ağlamaz. Sen de ağlama tamam mı?” Kafamı salladığımı hatırlıyorum. Ama gözlerim hala akan yaşlarda. İstiyordum ki ağlamasın. İstiyordum ki sorayım “Madem büyükler ağlamaz , sen neden ağlıyorsun?” diye. Soramadım. Annem şekerli elimi bırakıp saçlarımı okşadı. Şu yaşıma geldim. Hala daha anımsadığımda mest olurum saçlarımı okşayan ellerinin kokusuna . Bir kadın anne olunca mı öyle güzel kokar elleri özellikle , bilmem...Fakat annemin ellerinin kokusunu unutmam. Ardından o ellerle cebinden bir paket şekeri çıkarım bana uzattı. Uzattığı şeker paketini alırken bunun bir anlaşma olduğunu sezemediğimi söylersem yalan olur. Ağladığım her an ağzıma bir tane atıp susmam için mi vermişti onu? İyide o şekerler yeter miydi hiç? Annem bunu düşünememiş miydi? Yada ben neden arkasını dönüp giden annemin o her gece rüyalarım karışacak ellerini tutup ağlamamıştım bilmiyorum. Belki ağlayıp yalvarsam beni de alırdı yanına . Ama dedim ya aklım başımdaydı benim. Herhalde o zamanlarda bile düşünebilmişim bırakıp giden bir anne tutsanız da tekrar bırakır o elleri. Demek ki o zamanlarda bile biliyordum annesinin bıraktığı , unuttuğu elleri kimse hatırlamazdı bu hayatta.

Kitap; kıssadan hisse diyebileceğimiz kısa kısa ama birbiriyle tamamen bağlantılı hikayelerden oluşmaktadır. Her bölümü ayrı bir hüznün, insana unuttuğu bazı şeyleri hatırlatan ayrı bir hafıza. Hikayelerin hepsi öyle anlamlı ve bir bütün hâlinde ki, bazen bir aşka, bazen intikama, bazen kedere, bazen sessizliğe ve daha nice duygulara şahit oluyorsunuz okurken. Ah! Dilber Makbule ve anlattıkları, okurken o kadar hak verdim ki sana. Nede güzel anlatmış, geçmişe ve günümüze ve geleceğimize ışık tutmuşsun. "Anısız at hızlı koşar" bölümü günümüz insanlarına hangi mevkide ve makamda olursa olsun herkese okutulması veya anlatılması gereken bir bölümdü. Çünkü evet insanın yol göstereni anılarıdır, hafızasıdır. Sakine'nin hikayesini okuyunca sayfaları çevirip başka bir bölüme geçemedim. Son cümlesi o kadar vurucuydu ki... "Gözlerine mil çekilmiş bir tek gün, gözlerine sürmeler çekilmiş yılların öcünü fazlasıyla aldı benden". Sur Kenti Hikayeleri bir milletin hafızasıdır, değeridir. Okuyan herkes kendinden bir parça bulacaktır. Okuyun, okutturun... Keyifli Okumalar..

ÖNERİ KÖŞESİ

Sur Kenti Hikayeleri Ali Ayçil

KIRAZ YAPRAĞI

Mevsim sonbahar, havalar iyice soğumaya başladı. Karıncı yuvalarına çekilip gelecek olan kışa hazırlık yapıyorlardı. De kıyısı olan bir kasabada yaşıyorum. Değişen havalara rağn deniz hala sıcak ve masmavi. Martıların şarkıları geliyor kulağıma, onlara eşlik ediyorum.

Dođumumun üzerinden üç güzel mevsim geçti. Ne yazık ki s yaklaştığımı hissediyorum. Rüzgar merhametini bir kenar bıraktı. Kardeşlerimin huzursuz kıpırtıları beni daha çok endişelendiriyor. Ne zaman olacak? Ne zaman kopup gideceğim? Tüm bu sorular ve endişelerin zihnimi işgal ett sırada gökyüzünden gelen sesler dikkatimi dağıttı. Leylekle Bembeyaz tüyleri ile gündüz yıldızları. Tabi ya onlar da gidiy bilmedikleri diyarlara. Buna rağmen şarkılar söyleyerek uçuy mavi gökyüzünde. Nasıl olur da alıştıkları, anılar bıraktıkları yerden kopup giderken şarkılar söyleyebiliyorlar? Bunun cevabını bilmiyorum.

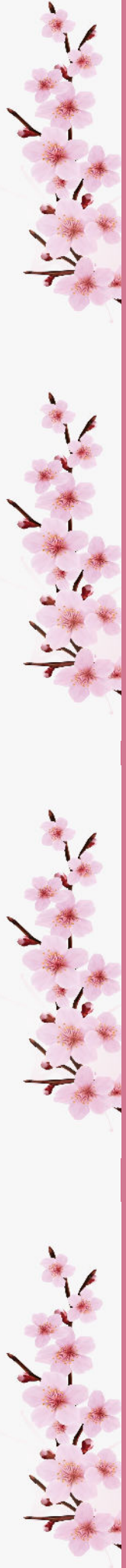
Ben bunları anlatırken Sahibim'in bahçesindeki horoz ötme başladı. Birazdan çocukları da çıkar dışarı. Sabahları bahçe kahvaltı yapmayı çok seviyorlar. Bu kısa zamanda o kadar g şeye tanık oldum ki. İlk bisiklete, binişlerine, yıldönümlerine Hepsi çok güzel günlerdi.

Size doğumumdan hiç bahsetmedim dimi? Annem bir ilkbah günü emanet edilmiş toprağa, bir kız çocuğunun elinden. Or sulamış, onu sevgisiyle büyötmüş. Annem hep anlatırdı "İlk başlarda toprağın altı çok karanlıktı. Çok korkmuştum. Ama size bir şey söyleyeyim mi? O gün, ışığı gördüğüm o an her şeye bedeldi. Yüzümün, vücudumun ısındığını hissettim. Kulağımda kuşların şarkıları, denizin melodileri çınladı." Derdi. O günlerden sonra güneş en yakın arkadaşım, deniz sırdaşım oldu. Burayı tomurcuk olduğum günden beri seviyorum.

Saçlarım yeşil, çiçekten tacım pespembeydi. Yazları kulaklarıma kirazdan küpeler takar, sularla kendimi izlerdim. Ben bir kiraz ağacında dünyaya geldim. Çiçeklerim ilham oldu şiirlere, hikayelere. Çocuklar benimle hayaller kurdular. Çiçeklerim saçıldı etrafa süs diye. Ben yaşamayı çok sevdim.

Rüzgarı yüzümde hissetmeyi...

Şimdi ise çok az bir zaman kaldı. Bende arkadaşlarım gibi toprağa karışacağım. Sadece ne zaman, bilmiyorum.

Değişim herkesi korkutur. Sonsuzluk ve var oluş (bildiğim kadarıyla) insanların en ilgi gösterdikleri konuymuş. Ama bir çoğu bundan korkuyor. Çünkü biniyorlar, ben de bilmiyordum.

O gün bulutlar gökyüzünü esir almıştı. Bende kendimi iyice kötü hissediyordum. Daha doğrusu direniyordum rüzgara. Tam her şey bitti dediğim anda. Siyah saçlı, gözlüklü bir kız anneme doğru geldi ve yanına oturdu. Bir kitap açtı ve okumaya başladı. Rüzgar kitabın sayfalarını da rahat bırakmıyordu. Güçlüğe rağmen okumaya başladı. Bu kitabı daha önce hiç görmemiştim. Yanında görmediğim bir şey daha vardı. Kutu gibi bir şey. Ama kulağıma harika bir melodi gelmeye başladı. "Az önce veda ettim bu diyarlara, uçup giderseniz yanına haber verin ona." Adeta büyülenmişim. Biraz daha dinledim. "Ayışığı sütunları aydınlatırken solmuş anılarım canlandı. Görünüşe göre herkes onun peşinde. Haydi buluşalım oormanın içinde. Rehber belirlediğimiz o ses doğru gelmiyor artık, yelken açalım yeni ufuklara. Bu hikayenin yazarı sensin..."

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Ruhumu sardığını ve tam şu an, burada bir karar vermek zorunda olduğumu hissettim. Ya kalıp tükeneceğim anı bekleyecektim ya da bırakacaktım kendimi büyülediğim sözlere.

Rüzgar hala esmeye devam ediyor. Ya şimdi ya asla...

Ve bıraktım kendimi; gözlerimi kapattım, rüzgarın nereden estigini anlayamıyordum. Havada sürükleniyordum.

Daha beş dakika geçmemişti ki girintili çıkıntılı bir yere çarptım. Gözlerimi açtığımda kızın suratındaydım. Beni eline aldı, müziği durdurdu. Korktum. Umursamadan beni parçalarımaya ayıracak sandım. Belki de korktuğum buydu "yok olmak." Aksine yaşlı yüzüne şirin bir gülümseme kondurdu. Gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildi. Sanki bulutlar dağılmış, rüzgar durmuştu. Benimle birlikte ayağa kalktı. Beni usulca okuduğu kitabın arasına koydu ve yürümeye başladı. Bir müddet kitabın arasında kaldım ama bir şeyi fark etmem uzun sürmedi. Sayfanın üstünde bir cümle "En karanlık an, şafak sökmeden önceki andır." Annem geldi aklıma. "Işığı görmek her şeye bedeldi." Şimdi düşünüyorum da o gün karar verip düşmeseydim yüzüne belki yolumu bulamayacaktım. Gün ne kadar fırtınalı ve yağmurlu olursa ondan sonra açacak olan güneş daha parlak oluyor. Bunu en iyi benim bilmem gerekirdi.

Annem o yüzden katlandı toprağın soğukluğuna, güzel bir kiraz ağacı olabilmek için. Leylekler o yüzden anıları ile birlikte gittiler bilmedikleri diyarlara. Ve ben de o yüzden düştüm dalımdan, o kızın gülümsemesi olabilmek için. Belki kiraz çiçeklerinden taşlarım olmayacak artık. Belki büyüdüğün bahçeden ayrıldım. Her şeye rağmen o kızın sulu gözlerindeki gülümsemeyi görebilmek her şeye değerdi.

Öleceğim sanıyordum ama hayır yeniden başladım. Anılarıma gelince, ben yaşamaya devam ettikçe var olmaya devam edecekler. O kasabayı ve kiraz çiçeklerini asla unutmuyacağım.

Saklı kalmışlıklar hayallerim, Sakura Ağacı ve ayrılmayı bekleyen özgür ruhlar bir gün her şey değişecek biliyorum. Kulağımdaki melodi ve artık edindiğim rehber bunu söylüyor. Kanatların yansada sorun değil. Yeter ki rüzgarla uçmaktan korkma...

Şuan o gün karşılaştığım kızın okumalarına eşlik ediyorum. Onunla yeni anılar biriktiriyor ve kendine çiçekten taşlar yapışını izliyorum.

"Sen onlara bu kıssayı anlat, belki üzerinde düşünürler." Araf, 176 Kıssa bildiğimiz kıssa Yusuf ile Züleyha...Ama kalemi kelama aşkla çeviren bir kalp, kelamı kağıda aşkla döken bir kalem Nazan Bekiroğlu... Okurken gönlünüzün hayran , gözünüzün seyran olacağı , dilinizin bayram edeceği bir eser. Bilindik bir hikâye ancak bu kadar özel bir kalemden defalarca okunabilir. Her sayfada her satırda gönlümün kıyılarına tatlı bir meltem vurdu, dilimden damağıma tatlı şerbetler aktı, kulağımdan esen rüzgâr sûfi ezgiler çaldı, gözümün önünden billûr diyarlar geçti, burnuma gül kokusu misk-i amberler geldi...Tarifsiz diyarlarda, tarifsiz duygularla dolandım, Ken'an' dan Mısır'a yalın ayak ulaştım, zindan karanlığından aydınlığa ay parçası Yusuf'la yol buldum, kurumuş dudaklarım ve yanmış bağırim Yusuf'u görmüş Nil'in sularıyla ferahlığa kavuştum... Bu kalemi tarif etmeye biçareyim, okudukça bir çöl bedevisi misali avareyim... Yazdıklarım hissettiklerimin yanında bir katre sadece, umman içinde kalmış ufacık bir zerreyim...Yazarın edebi yönüne yazacak kelimim yok, okudukça gönlünüze nakşeden o satırları uzun zaman unutamayacaksınız... Söze yukarda alıntıladığım ayetten devam edeyim. Üzerinde ne kadar düşünürüz bilmem ama kıssadan alınacak çok hisselerimiz var... İffetini sadece kadınlara mal ettiğimiz bu çağda , Yûsuf'un iffetine gözlerini kapayan sayın erkekler, okudukça iffetin değil kadına erkeğe de nasıl yakıştığını iliklerinizde hissedecek, ar damarımızın değil çatlamak var olduğundan bile şüphe duyduğum şu günlerde belki gönlünüze biraz şifa olacaktır.... Payıma düşen diğer bir hisse ise maddenin ötesindeki manayı görerek, sûretimiz ardındaki sîretimiz için dua kapılarına yönelmek. Çok istediğimiz nasıl ki imtihanımız oluyorsa, Yusuf da Züleyha'nın hem imtihanı, hem de mana yoluna açılan gönül kapısıydı. Züleyha salt maddi güzelliğın ötesinde bir istekle Yusuf'un Rabbine yöneldiği zaman, kendine de Rabb olan yaradan sınıamışlığın sabrıyla Züleyha'nın duasına katında karşılık verdi...Ve mana düşünce yola istikamet Hakk oldu... Velhasılı kelâm aşkla başlayan yolculuk, aşkla bitti. Sabrın sonu selamete erdi... Kuyunun dibinden nur, zindanın karasından nebi çıktı... Yakub feraha, Züleyha iffete, Nil suya, Mısır azizine kavuştum....Kurt aklandı, kuyu yıkandı, zindan aydınlandı.....Ve sonunda bütün yollar Rabb'e,o bir olan yola tek olan yola çıktı.... Çok keyifle başladığım bu yolculukta eşlik eden ve başlamama vesile olan kitap arkadaşımın teşekkür eder, okuyacak tüm kitapdaşlara keyifli okumalar diliyorum... "Yusuf bir güzel çocuk, Züleyha bir güzel genç kız. Biri Ken'an'ın Yusuf'u, Mısır'a yazgılı, Biri Mısır'ınZuleyha'sı, Ken'an'da yazgısı...."

ÖNERİ KÖŞESİ

yûsuf ile züleyha

kalbin üzerinde titreyen hüzün

nazan bekiroğlu

İB

“Kahramanı sen olsan da, hikaye benim.” –
Nazan Bekiroğlu

“Ben insanlara göstermek istediklerimi
gösteririm. İçerideyse bambaşka bir
hikaye sürer.” – Truman Capote

“Kim bilir.. Masalınızın kahramanı, başka bir hikayede
figüran olmaya gitmiştir belki de.” – Nazım Hikmet Ran

“Çok eski ve uzun bir hikâye: Bir kadın, bir adamı gerçekten
çok sevdi.” – Zülfü Livaneli

“Büyük balık küçük balığı özleye de bilirdi. Ama siz,
balıkların birbirini yediği bir hikaye anlatmayı tercih ettiniz.”
– Samed Behrengi

“Bir dostu özler gibi özlediđim hikâyeler var.” – Fethi Naci

SON MEKTUP

Ablamın intiharından bu yana bir ay geçmişti. Onun yokluğuna hala alışamadım. Kıyafetlerini başışlamak için kutulara koyarken orta boylarda esmer tenli bir adam geldi. Bakışlarından şaşırılmış olduğu anlaşılıyordu. Yanıma yaklaşip, ablamın ona bir anahtar yolladığını söyledi. İlk başta ne olduğunu anlamadım ama sonra ablamın dolabındaki sandığın anahtarının kayıp olduğu aklıma geldi. Uzun zamandır o anahtarı arıyordum. Ablam o sandığın içinde duygularının olduğunu söylerdi hep. Hemen ablamın odasına gidip sandığı açtık. İçinden küçük kahverengi işlemeli eski bir defter çıktı. Bu sandık ablam için çok değerliydi anahtarı o adama gönderdiğine göre içinde ona ait bir şey olmalı. Defteri genç adama uzattım. Yanımda açıp sessizce okumaya başladı.

“Bu satırlar sadece kendime not. Bir gün olmadık bir zamanda aklıma gelirsin diye korkuyorum. En mutlu, huzurlu anımda... Sana yaşattıklarımın sonra mutlu olamam gerçi.

Duygularım kalbimi senin en derin hislerine zincirlemiş sanki. Fevri davranışların, hissettiğin boşluk... Beni sarsıyor. Duvarlarımın arkasına sığıyorum ama sen o duvarları aşmaya çalıştıkça yeni bir kat daha örülüyor sanki. Bir engel daha. Sen sadece görüdüğüm kadarımı biliyorsun oysa içimde yaşattığım o kör duygular beni senden alıkoyuyor. Bütün duygularımı parmağımın ucuna biriktirdim. Yazıyorum. Aklımdan geçenleri bir bilsen kahve gözlüm... Sadece şu kadarını bil; sen benim uzaktan yandığımın.

Bizim aramızdaki engel kilometrelerden daha fazlası. Bu engel gece gibi, sonu olmayan. Aslında tüm kusurları örten, karanlık bir engel. Söylesene sevdiğim; gözyaşı neden sıcaktır, içimizi ısıtsın diye mi yoksa geçtiği her yeri yaksın diye mi?”

16.01.1991

“Bir anda karşıma çıktı yazdıklarım. Çoktan unutmuştum oysaki seni ya da ben öyle umuyordum.

Seni hala eskisi gibi seviyormuşum. İçimi burkan bakışların var, aklımdan bir türlü çıkartamadığım. Seni bir kez daha görme isteğiyle yanıp tutuşuyorum ve gözyaşı neden sıcaktır bilmem, ama şu an benim içimi ısıtıyor. Bu satırlar tekrar karşıma çıktığı zaman seni belki de unutmuş olacağım. Bunu o kadar istiyorum ki. Başaracağım. İçimde, kalbimde, aklımda zerreni bulamayacaksın sevdiğim. Belki bir gün başkasının olacağım ve bu yazdıklarımın utanacağım, yırtıp atmak isteyeceğim ama olmayacak. Kendimi iyi tanıyorum, seni tanıyamadığım kadar.

Seni üzdüğümü düşündüm çünkü zorunda kalarak ayrıldım senden, elimde olmayan sebeplerden. Ama her şey tersine döndü, şimdi sen beni incittin ve hiç pişman olmadın.

Kullandın beni. Sevgimi yoktan yere harcadın. Gözlerinin içine bakarak ‘Seni seviyorum.’ diyemeden terk ettin. Bunu hak etmiyordum. Ben senin sevgini, ilgini hak ediyordum ama kesinlikle bu değil. Bir elvedayı bile çok gördün bana. Yazdıklarım eline geçse acırsın bana, sadece üzülürsün. Hatta belki onu bile yapmazsın.

Umursamazsın. Giden her zaman pişman olur derler, şimdi pişman olma sırası sende uzaktan yandığım...”

29.11.1993

“Ne kadar acımasız değil mi hayat? Bir anda karşına birisi çıkıyor ve tüm hayatını alt üst ediyor. ‘Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?’ demiş Şems-i Tebrizi. Belki de haklıdır.

Uzaktan yandığım, kendimi gerçekten iyi tanıyormuşum yine sen varsın kalbimde. Göğsüme saplanıp kılıç gibi kesen uzun kirpiklerin, yanaklarındaki öpülesi çukurlar aklımdan çıkmıyor.

Neden bilmiyorum sana çok sinirliydim. Şu an ise bir o kadar sakinim. Sinirim geçti, sadece seviyorum seni, uzaktan... Çünkü böylesi daha az acı veriyor.

Bu sır benim peşimi bırakmıyor. Sanki ikimiz bir günaha girmişiz ve ben bu günahın bedellerini tek başıma ödüyorum. İnsanın içine birden kötü bir şey olacak hissi

gelir ya artık sen aklıma gelince böyle hissediyorum. Seni görmek için can atmıyorum artık. Bir kez daha buraya yazmak için gelmeyeceğim, temizlenmeyi bekleyen eski bir hatıra defteri olarak kalacaksın.”

06.05.1994

“Temizlenmeyi bekleyen eski bir hatıra defteri... O kadar iyi tanımışım ki kendimi, sana dair hiçbir şey kalmadı içimde. Bunları yazarken hiç düşünmezdim kalbimde başka birinin olacağını. O kadar çok sevmişim ki seni unutmam diye düşünüyordum. Ama her şey bitiyor, herkes gelip geçiyor.

Sadece pişmanlık kaldı içimde senden geriye. Bu iyi mi kötü mü karar veremiyorum. Fakat bunları yazarken en ufak bir şey hissetmiyorum.

Başka biri var. Onu sevince sana olan hislerimin gerçek olmadığını hissettim, sadece imkansızlığını sevmişim. Hani insan doğru kişiyi gördüğü zaman anlarmış ya onda bunu hissediyorum. Bizim hikayemiz buraya kadarmış uzaktan yandığım. İstedığın oldu, vazgeçtim.”

06.09.1995

“Yine sen varsın aklımda. Gecenin bir saati, kulaklarımda sesin, yüreğim ağzımda; sana yazıyorum, seni yazıyorum...”

Zaman akıp geçiyor ama benim hislerim bir türlü değişmiyor. Belki ilk günkünden çok seviyorum seni. Vazgeçmişim, başkası var demiştim. Fark ettim ki sadece sen varmışsın. Doğru kişi senmişsin.

Yeni arkadaşlıklar ediniyorum. İnsanlarla aram iyi. Keşke sen olsan. Şarkımızı dinlemeye korkar oldum. Neden bilmiyorum, dinlersem yüzün gözümün önüne gelecek diye korkuyorum. Çünkü artık senin yüzünü hatırlamak istemiyorum. Seni gülerken hiç hatırlayamıyorum. Belki de benimleyken hiç gülmemişsindir. Benimleyken mi? Ne zaman baş başa olduk? En son ne zaman gördüm acaba seni? Hayal meyal hatırlıyorum yüzünü.

Belki arada aklına geliyorumdur. Artık yazmayı ne zaman bırakacağımı merak ediyorum. Neden unutamiyorum seni? Sana okumak istediğim bir şiir var ama biliyorum bu mümkün değil. En azından sana yazayım. 'Uzaktan seviyorum seni kokunu alamadan, boynuna sarılmadan... Sadece seviyorum.' “

19.02.1996

“Bugün seni gördüğüme yemin edebilirim, uzağımdan geçtin; belki yine sen değildin belki de artık ben delirdim.”

12.03.1998

Adam defterin kapağını yavaşça kapattı. Kafasını kaldırdığında ağlamış olduğunu fark ettim. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, hafif sendeledi ama hemen dengesini sağlamayı başardı. Odadan dışarı çıktı. Ondan bir açıklama beklemedim.

Çünkü okuduklarının ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum.

İki gün sonra ablamın diğer eşyalarını da almak için evine gittiğimde kapıda polislerle karşılaştım. Neredeyse gitmek üzereydiler. Polislerden birinin elinde ablamın defteri vardı. İlk başta afalladım, daha sonra olan biten her şeyi bana anlattılar. O adamı, evinin bodrumunda tavana asılı halde bulmuşlar. Masada ise ablamın defteri varmış. Mektupları okuduktan sonra adamın intihar sebebini zaten anlamışlar.

Sebebi ablamdı.

Aslında ikisi de birbirini seviyordu. Ama farklı zamanlarda. Bazen geç kalırsın birine. Kaldığın yer, kanadığın yerdir artık

Eslem Sözüer

ÖNERİ KÖŞESİ

Cengiz Aytmatov'un bütün dünyada geniş yankılar uyandıran bu romanı, yürek paralayan, tüyler ürperten bir haykırıştır. Fakat umutsuz bir çırpınış değil, tutsaklığa, baskılara ve sürgünlere karşı umudu hep diri tutan bir meydan okuyuştur. Yedigey Cangeldi, cepheden döndükten sonra Kazak bozkırlarında küçük bir tren aktarma istasyonunda çalışmaya başlar. Burada şahit olduğu ve uzak geçmişinden hatırladığı olaylar, aslında yekpare bir coğrafyaya kâbûs gibi çöken bir siyasî rejimin gümbür gümbür çöküşünün sebepleridir. Aytmatov, insanı yok sayan ve onu makineleştirmek isteyen sistemin aslında niçin çökmeye mahkûm olduğunu bu romanında da gösteriyor. Yedigey, ölen emektar arkadaşı Kazangap'ın cenazesini mezarına götürürken, kendisinin ve milletin geçmişini, acı-tatlı, düşündürücü yanlarıyla bir bir gözlerinin önünden geçirir. O gün, "asra bedel bir gün olur" onun için. Geçmiş, bugün ve yarını büyük ustalıklarla bir arada sunan Aytmatov, "Demiurg" uzay araştırmaları programı neticesinde keşfedilen bir uygarlığın, insanlarla iletişim kurma çabalarının yerküredeki yansımalarını gösterirken, adeta bizleri aynada kendimizle yüzleşmeye davet eder. Kazangap'ın götürüldüğü Ana-Beyit mezarlığı adını, Nayman Ana adlı efsanevî bir kadının orada gömülü olmasından alır. Aytmatov; Nayman Ana'nın hikâyesini verirken, dünyaya "mankurt" kavramını hediye eder. Bu garip, bu korkutucu kelime hangi anlama mı geliyor? İnsanın, yani bütün geçmişini her an beraberinde taşıyan varlığın yerini, hafızası ve hatıraları olmayan, ruhunu kaybetmiş, içi komutlarla doldurulmuş biyolojik bir makinenin aldığı düşünün.

"Elinden malını mülkünü, varını yoğunu alsalar, bundan ölmezsin. Ama senin onurunu kırar, ruhunu öldürürlerse, işte buna çare yoktur" sözünün ne anlama geldiğini merak eden okurlara... Keyifli okumalar dilerim!

KÖR AYNA SESSİZ ÇIĞLIK

Nurgül Güneş

Piyanoda tuşlar siyah ve beyaz, keskin hatlar belirgin çizgiler; hayatta belirsiz olan birçok şeyin elinden tutar kaldırır. Süreyya, her bir parmağının bir tuşta gezinişiyile bir çeşit sürgünün belirsizliğini akıtıyor bestelerin melodisine, hikayesine; o da kendi hikayesini bulup bu sürgünün ipini kendi ellerine alıncaya dek...

Süreyya, çocukluğunda eve gelen misafirleri ve misafir çocuklarını rahatsız eder, türlü münasebetsizlikler ederek anne babasını zor durumda bırakır, misafir çocuklarını da kendinden mütemadiyen uzaklaştırırdı. Çocukları kendinden ite kaka uzaklaştırmıyordu hatta bunu asla amaçlamıyordu da, başlarda... Tuhaf hareketlerinden dolayı çocuklar onunla ilk oyun denemelerinden sonra ümidi kesip zamanla da dışlamaya başladılar, daima saflık abidesi olarak gördüğümüz çocukların içinde bazen çeşitli canavarlar olabiliyor. Ve bu minik! Canavarlar Süreyya gibi çocuklara hırçın ve keskin tırnaklarını geçirip, ince deri ve kemiklerinden süzülüp kalbine saplanıveriyor. Bazı çocuklar yalnız görünürde çocuktur, onların bir canı yakma kapasitesi birçok yetişkinde dahi yoktur.

Ve sonraları Süreyya bu canavarları kendinden uzak tutmak için her türlü yola başvurdu. Hasımlarından öğrendiği bazı hareketleri de zamanla kendine bir kalkan edinmemiş değildi, sonuçta insan, kendini aynada gördüğü varlıktır ve ayna hiç şaşmadan gördüğünü yansıtır, çocuklar vazifesini iyi bilen birer aynadır...

Artık bir fabrikanın şaşmaz dişlileri gibi hızlıca büyüyor, büyüdükçe dişli, dişlendikçe dişi oluyor. Neye karşı kime kalkan edindin bu keskin ve hırçın dişleri? Cevabı ortada olan hiçbir soru düşmemelidir dudaktan, cevaplar aynalardadır...

Şimdi her şeye inat kopardığı kahkahaları içine kaçıyor yavaş yavaş, suskun ve huysuz bir genç kız olmakta Süreyya. Bu haliyle siyah ve asi bir Isparta gülüne benziyor. Yüzünün ince çizgileri bu asilikten beslenerek farklı bir çekicilik kazanıyordu. Aynanın karşısına geçip gizlice ve uzun uzun kendini, hızlı ve ciddi boyutta değişen vücudunu seyrettiği vakitlerde kalbi, içinde bir fare dolanıyormuşçasına pıtır pıtır ifadelerle çarpardı, güzelliği kendisinin bile nefesini keserdi. Ama belki de onun nefesinin kesilmesinin sebebi aynada gördüğü güzelin çekiciliği ya da asiliği değil, tüm bunların ona ait oluşuydu. Oysa nasıl ait hissetmiyordu kendini bu bedene, bedeni ile ruhu ne kadar uzak dünyalardandı, yahut bambaşka kumaşlardan, bambaşka terzilerin diktiği yani iki farklı ruhu yansıtan iki farklı entari.

Ve Süreyya kendini aynada kaçamak bakışlarla seyrettiği bir başka günde odasında yalnızdı. Bakmalara doyamadığı aynadaki güzele alışmaya çalışıyordu. Bu diri vücut onun muydu, bu baktıkça parlayan, parladıkça dikkat kesilen lacivert gözler onun varlığından bir parça mıydı? Pembe, pespembe, bakanda can bulduran dudaklar ve bu narin kadifemsi eller onun muydu? Şaşkınlık hayranlık ve utanç. Bu neyin utancı bilemiyor fakat her aynada kendine bakışında biri gelip onun bu hallerini görecektir ve bir fevkaladelik olacak diye yüreği hopluyordu.

Süreyya belirsiz ve her biri havada asılı kalan düşünceleriyle şaşkınlığına entarilerden entari beğenirken işte korktuğu başına gelmişti bile. Süreyya'nın düşünürken dahi yüreğini hoplatan korkular paket yapıp eline kondurulmuştu. Parlak lacivert gözlerinden iki hırçın nehir akmaya başladı kadife tenine. Nehir kurumak bilmiyor, aktıkça parlıyor, Süreyya bu iki nehrin arasında canhıraş savaşıp duruyordu. Aynalar savaş alanıdır, kurumak bilmeyen iki nehir arasında dingin bir savaş...

Uzun uykulardan, yorgun bir yolcunun ahıyla uyandı. Yattığı yatak kıraç bir arazi gibi hırpaladı vücudunu ve ruhunda uykudan yeni uyananlara has bir mahmurluk değil, ağır bir yorgunluk vardı, ağırlaştıkça da göğsünü sıkıştıran. Neyin yorgunluğu bu ya da neyin bilinmezliği, neyin acısı ve şimdi Süreyya hangi uzak diyarların yolculuğundan dönmüştü? Hiçbir şey bilemiyor, göğsündeki derin ağrıyı hissediyor, bu ağrıyı sadece uzuvlarında hissetmediğini, ağrının çok daha derinlere saplandığını fark ediyor. Sorular, belirsizlikler beynini ele geçiriyor, bitap düşüyor, cevap bulamıyor ah kim bu Süreyya, ben kimim, ben neyim? Misafir çocuklarına türlü huysuzluklar yapan minik Süreyya' dan başka, davet salonlarının sürekli azarlanan çocuğu olmaktan başka ben kimim? Bu iç sıkıntıları, beyninde susmak bilmeyen sesler nasıl tırmalıyor nasıl yakıyor canını ve kendisi de farkında olmayarak, bu düşüncelerin beynine girmesine müsaade ederek en derin yaraları kendi tırnaklarıyla açtığını fark etmeyerek nasıl da yoruyor hala büyümeyen Süreyya'nın kalbini... İçinde bir ah-ü figandır kopmakta, fakat bu ne sessizliktir ki tüm soruları ele alıp boşmakta, ve şimdi bunun bir sessizlik olduğuna inanmakta güçlük de çekilir. Boğucu bir sessizlik, çığlık değil midir? O çığlık boğazdan değil birbirine sıkışıp kalmış uzuvlardan gelir. Böyle bir çığlık daha önce hiç ulaşmadı gökyüzüne. Ah kulak tırmalıyor; sessiz çığlıkları Süreyya'nın...

Süreyya yolu içinde buldu. Kurumayan nehirlerin dingin sularını, sorgusuz bir sevgiyi, başını okşayacak bir babaya muhtaçlığını; gidilecek ya da gidilmiş olan yolların hepsini içinde buldu. Artık aynaya baktığında yalnız parlak gözler ve diri bir vücut görmüyordu. Gençliğinde aynaya baktığı vakit delice çarpan yüreği, yalnız aynada yansiyandan değil yansıyamayandan da kaynaklanıyormuş. Misal bir belirsizlik, bir kalp yarası yahut bir yolcunun yorgunluğunu yansıtmaz ayna, aynalar gördüğünü yansıtır, esasında aynalar kördür.

Yansıyamayanların feryatları, o kalbi delice çarptırırdı.

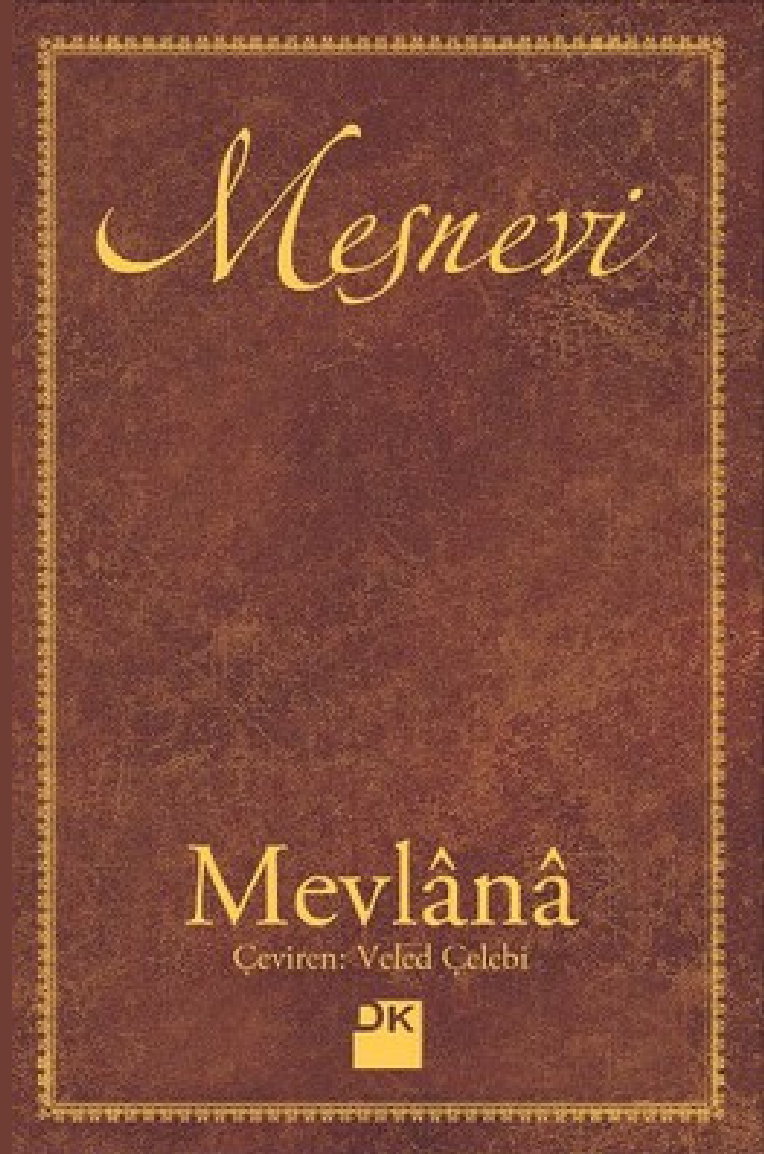
Velhasıl- ı kelam, Süreyya'nın içindeki yaramaz ve yorgun çocuğu ancak Süreyya'nın kendisi duydu. Bu yaramaz çocuk, hep duyulmaya çalışmaktan fakat insanların bir sesi duyması için bunun bir gürültü olması gerektiğinden hep yaramazdı ve bu yaramazlık içindeki asıl duru ve dingin ruhu yormuştu. Yılların sonunda bu yarayı iyileştiren şey bir babanın baş okşaması değil, Süreyya'nın bu çocuğa geç kalınmış sevgi dolu istihzasıydı.

Piyanoda tuşlar siyah ve beyaz, keskin hatlar belirgin çizgiler; hayatta belirsiz olan birçok şeyin elinden tutar kaldırır. Süreyya her bir parmağının bir tuşta gezinişiyile bir çeşit sürgünün belirsizliğini akıtıyor bestelerin melodisine, hikayesine. Şimdi ipler Süreyya'nın elinde, yorgun çocuk ayaklandı ve bu sefer parmaklarından kendi hikayesi akıyor; başta hırçın ve uzlaşılması zor sonra yoluna akan nehirler misali dingin ve belirsizliklerin aydınlığa kavuştuğunda oluşan o kör, sağır sessizlik... Bu yolculuk, her şey kör eden aydınlığa kavuştuğunda Süreyya'yı yordu. Minik Süreyya, genç Süreyya ve yorgun Süreyya piyano tuşlarına aktı, parmak uçlarıyla tuşlar arasında oluşan o bağ koptu, ayakları pedaldan çekildi ve Süreyya sonsuz istirahatine, birkaç dakika önce çılgınca onu alkışlayacak olan salonun huzurunda merhaba dedi.

Bu kitap, Mesnevî kitabıdır. Mesnevî, hakîkate ulaşmak ve ALLAH'ın sırlarına âgâh olmak, akıl erdirmek isteyenler için bir yoldur. Mesnevî, din asıllarının asıllarının asıllarıdır. ALLAH'ın en büyük şaşmaz şerîati, hakîkate giden nûrlu yoludur. Mesnevî, içinde kandil bulunan kandilliğe benzer. Sabahlardan daha nûrlu bir sûrette parlar. Hakîkati arayan gönüller için bir cennettir. Mesnevî'nin pınarları var, dalları var, budakları var, bu pınarlardan bir tanesine "Selsebîl" derler. Burası makâm sahiplerince, kalpleri uyanık insanlarca en hayırlı duraktır. En güzel dinlenme yeridir. Hayırlı insanlar, iyi kimseler, orada yerler, içerler, neşelenirler, ferahlanırlar. Mesnevî imanlılara şifâ, imansızlara hasrettir. Nitekim, HAKK: "Kur'ân-ı Kerîm ile çoğunun yolunu azıtır, çoğunun yolunu doğrultur. Hidâyete eriştirir." demişlerdir. Şüphe yok ki Mesnevî, temizlenmiş kişiler için gönüllere şifâdır. Hüzünleri giderir. Kur'ân'ı açıkça anlamaya yardım eder. Huyları güzelleştirir. Gönülleri temiz insanlardan, hakîkati sevenlerden başkalarının Mesnevî'ye dokunmalarına müsâade yoktur..."

*Yaşamayı ve ölmeyi öğrenmek için okunmalı; zira yaşamak sandığımız şeyin yaşamak, ölmek sandığımız şeyinde ölmek olmadığını okumaya başlayınca anlıyor insan.! Eserin bütününde bir anlatma ve hissettirme gayreti var. Yani 'naklen' iman edilmiş pek çok şeyin, aklen ve kalben tasdik edilmesi var. Mesnevi'yi düzenli olarak okumak bir nevi insanın ruhuna, bedenine bahar temizliği yapması gibi düşünülebilir. Hayata bakışınız , olaylara daha sakin, bulutsuz rüzgarsız bir kalple bakmamızı sağlıyor. Yani kısacası hayata bakışınız değişiyor, yaşantınıza çeki düzen vermenize vesile oluyor... (İnşallah)

ÖNERİ KÖŞESİ

Rabia Koçal

NEFES SESLERİ

Nefes sesleri... Gecenin korkutucu sessizliğini delip geçen rüzgar olmasa belki de duyabilirdim. Daha da yaklaştım yüzüne. Gözlerinin soğuk ve boş bakışlarına aldırmamalıydım, yaşıyor olma ihtimali hala vardı. Nefes sesleri... Şuan istediğim tek şey buydu. Kim olursa olsun , ne yaparsa yapsın bir insanın nefes seslerini çalmış olmak istemiyordum . Yüzüstü yatan kadının ensesinden toprağa karışan kan kokusunu alabiliyordum. Neden midemin bulanmadığını düşündüm , beni kan tutardı oysaki.

Belki de döktüğü kandan rahatsız olmamak insanlık haliydi. Belki de bedenim de zihnim gibi donmuştu. Belki de kalp krizi geçiriyordum farkında olmadan ve birazdan ölecektim. Aklım başımda olmasa bile hala ölümden korkabildiğime şaşırdım. Belki de birinin canını almıştım ama hala ölüm fikri beni korkutabiliyordu. Bunu insan denen varlığın bencilliğine yormak bir kaçış olabilirdi. Ama dehşetin doğurduğu farkındalıktan olsa gerek bu sefer insanlığı günah keçisi yapamamıştım.

Buz tutmuş ellerimle yüzüne dokunacakken son anda tuttum kendimi. Sanki ona dokunsam tüm orman bir katil olduğumu haykıracakmış gibi... Sanki ona dokunsam arabayla çarptığım için değil şimdi dokunduğum için ölecekmiş gibi... Ah o Allah'ın cezası araba! Neden gecenin bu vakti bu izbe orman yolundan gelmişim? Peki ya bu kadının burada ne işi vardı? Belki vicdanımı böyle susturabilirdim. Normal bir insan bu orman yolunu neden seçsin ki? Üstelik araçsız... Hadi ben yetişmem gereken bir aile yemeği için... Doğru ya yemek! Çoktan orda olmuş olmam gerekirdi fakat ben hala nefes seslerini çaldığım kadının başındaydım. Bir anda her şey aydınlandı sanki. Ben birinin nefesini çalmıştım; ben bir kadının geleceğini, gülüşlerini çalmıştım... Ama aniden atlamıştı önüme. Onu görememiştim bile. Şimdiyse o beni göremiyordu gökyüzüne asılı boş bakışlarıyla. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Nabzını mı kontrol etmeliydim yoksa hiçbir iz bırakmadan uzaklaşmalı mıydım? Sendeleyen adımlarla ayağa kalktım ve arabaya yaslanarak kafamı ellerimin arasına aldım.. Kendime gelmeliydim. Hemen şimdi buradan uzaklaşırsam kimsenin ruhu duymadan eve gidip yemeğe yetişebilirdim. Hem arabamda ufacık bir hasar dahi yoktu. Yani en azından ilk bakışta anlaşılabilir hiçbir şey yoktu. Ayrıca bu yoldan geldiğimi kimse bilmiyordu. Kimse ben olduğumu düşünmezdi , düşünmemeliydi. Eğer benim yaptığım öğrenilirse her şeyimi kaybederdim. Bunun bir kaza olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Velayet davası sürerken Nazım bu fırsatı kaçırmaz bu kazayı davada aleyhime kullanırdı. Ceza almadan kurtulsam bile işsiz halimle zar zor tutduğum velayeti, kızım Aysun'u kaybederdim. Daha 6 yaşındaki kızım bensiz yapamazdı. Kendime kıysam ona kıymaya hakkım yoktu. Daha fazla zaman kaybetmeden arabama atlayıp kadının yanından geçerek yoluma devam ettim.

Orada daha fazla durmam ve düşünmem demek vicdanıma yenik düşmem demekti ama bunu yapamazdım. Arkama dönüp bakmadan hızla ilerlerken yolun soluna park edilmiş sürücü kapısı ve farları açık bir araba görmemle durdurdum arabayı. Düşünmeden hareket ediyordum ve kalbimin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Arabamdan can havliyle inip koştum. Kaputundan çıkan hafif dumanlarla andım ki kadın da büyük ihtimalle benim gibi bir yere yetişmeye çalışırken arabası arızalandığı için yardım aramaya çıkmıştı. Benim önümeyse karanlıkta onu fark etmem için atlamıştı. Beni kurtuluşu sanan kadının sonu olmuştu. Yavaşça kafamı açık olan sürücü kapısından içeri soktum. Arabada başka birisi olmadığından emin olduktan sonra tam geri gidecekken yüksek sesli çalan telefonla yerimde sıçrayarak kafamı arabanın tavanına çarptım. Acı bile hissedemeyecek durumda olduğumdan mıdır bilmem teklememden elimi telefona atıp arayan kişinin ismini göremeden kapadım. Gerçekten ne yaptığımı farkında bile değildim. Kadının özel eşyasına dokunmuştu ve belki de telefonda parmak izim kalmıştı . Telefonu da yanıma alıp arabaya tekrar bindim. Bu telefonu ne yapacağım hakkında ufacık bir fikrim yoktu ama onu da yok etmeliydim. Ama hepsinden önce sakinleşmeli ve buradan gitmeliydim. Başka hiçbir şeye dokunmadığım arabayı geride bırakıp hızla annemlerin yazlığına sürdüm. Herkes çoktan orada olmalıydı. Sakinleşmeli ve her zamanki ben olmalıydım

Yazlığın bahçesine girdiğim anda yüzüme yerleştirdiğim ortalama bir gülümseme ve içinde nefesini çaldığım kadının ve benimki yanyana duran telefonların olduğu çantamla her zamanki bendim işte. Zile bastıktan sonra kapıyı açan Gülten'e selam verip çantayı vestiyere bıraktım. Yanıma almam dikkat çekebilirdi. Belki de çekmezdi emin olamıyordum. İçeriye geçtiğimde annelerin haricinde bir de tanımadığım birkaç sima vardı salonda. Büyük ihtimalle bahsettikleri komşuları ve onların İstanbul'dan ziyaretlerine gelen oğlu olmalıydılar. Beni görünce ayağa kalkan annem önce bana sarılıp ardından misafirlerle tanıştırmaya nezaketine girişti. " Bak kızım bunlar sana bahsettiğim komşularımız ve oğulları Sinan. Bu da benim kızım Nur. Bir haftalığına geldi yanımıza." Ve ardından bitirdiğim okul ve iş hayatımdaki talihsizliklerimi içeren ufak bir ön bilgilendirme. Anladığım kadarıyla kendilerine ait bir otomobil lastiği firmaları olan komşularına reklamını yapıyordu. Ama benim şuan bunları düşünebilecek halim yoktu. Komşularla ayaküstü ettiğim ve işten geç çıktığı için ancak birazdan aramızda olabilecek gelinlerinden bahsettikleri kısa sohbetin ardından izin isteyerek kızım Aysun'un yanına gittim. Annemin çoktan uyuttuğu Aysun'u yatakta gördükten sonra olanları unutmaya çalıştım. İçeridekilerin sanki olanları biliyormuşçasına attıklarını hissettiğim kınayan bakışların birer kuruntu olduğuna ikna ettim kendimi. Bugünü unutmalıyım. Paranoyayı bir kenara bırakıp içeri geçtim. Bir türlü odaklanamadığım muhabbetler sürerken dakika başı telefonunu kontrol eden oğlu dikkatini çeken ve

" Oğlum istersen bir daha ara. Bir işi falan çıkmıştır muhakkak, evham yapma hemen." Diyerek oğlunun içini rahatlatmak isteyen kadın dışarıdaki vicdansızlardan bihaberdi muhakkak. Çarpıp kaçan, dönüp ardına bakmayan vicdansızlar . Bunları düşündükçe ellerimdeki titreme artıyordu. " Aradığımda meşgule atınca müsait değildir sonra döner diye düşündüm." Eşi hakkındaki endişelerinden bahsederken benim aklım hala o kadındaydı. Belki de cesedini çoktan bulmuşlardı. Belki de beni bile tespit etmişlerdi ve evime baskına gitmişlerdi. Şimdi olmasa bile eninde sonunda birileri o yoldan geçecekti . O kadını orda bırakırken aklımdan ne geçiyordu ki?! Şimdi yavaş yavaş aklım başıma geliyordu. Ben bütün bunları düşünürken komşuları anneleri de telaşlandırmış ve polisi aramışlardı . Polisle olan konuşmasından anladığım kadarıyla eşi birkaç aylık hamileydi ve bir yerde baygınlık geçirmiş olmasından korkuyordu. En son konuştuğunda birazdan orada olacağını, orman yoluna saptığını söylediğini hatırlıyordu. Sinan bunları anlatırken muhtemelen gecenin bu geç saatinde eşinden haber alamıyor olduğu için korkuyordu. Bense kafamda birleşen parçaların ardında gördüğüm resimden ölümüne korkuyordum. Hayır! Bir kadının canını almış olmayı belki unutabilirdim. Ama daha doğmamış suçsuz günahsız bir can.. Bunu taşıyamazdım . Bir tevafuk olmalıydı. Bir şeyler olmalıydı ama ben bencilce ardımda bıraktığım cana bir yenisi eklemiş olduğum gerçeğini kaldıramazdım. Bütün serinkanlılığımı kaybettiğim bu dakikalarda kafamı kaldırdığım an gördüğüm yüzlerin garip bakışlarıyla ancak anlayabilmişim ağladığımı.

Ne zamandır ağlıyordum veya bütün bunlar , bütün bu olanlar hangi zaman diliminin içinde yaşanmıştı? Titreyen ellerim ve kızarmış gözlerimle “ Ben bir nefes hırsızıyım!” diye mi bağıryordum acaba? Odadaki insanların hayretle neden ağladığımla ilgili sorularını değil yanıtlamak net bir şekilde duyamıyordum bile. Ve bir anda camdan o ışıkları gördüm. Polis arabasının tepesindeki ışıklar ile memurların telsizlerinden çıkan o anlamsız ses kafamda çınlamıştı adeta. İşte tam o an kendimi kaybetmişçesine ağlamam durdu. Adeta kısa süreli geleceği gördüm. Her şeyimi kaybettiğim , yıkıldığım geleceği... Annemler ve komşuları merak ve biraz da korkuyla kapıyı açtılar , ben de sanırım arkalarından gittim. O kadar ne yaptığımdan habersizdim ki. Ağlamıyordum artık ama hala nefesim düzensizdi . Kapı açıldığında en öndeki polisin söylediklerinin yarısını belki duymuştum. Kulaklarımdaki uğultu buna anca müsaade etmişti. Ormanda arabasının birkaç metre uzağında ölü bulunmuştu hamile kadın. Kimliği bulunmuş olsa da kadının eşi olup olmadığını teşhis için onlarla gitmeliymiş. Dizlerinin titrediğini gördüğüm Sinan buna inanmak istemedi. Ne yaptığını bilmeyen bir tavırla eşini aramak için elini telefonuna attı. Polisler ve çoktan fenalaşan annesiyle ilgilenen insanlara annesini ikna etmeye çalışan küçük bir çocuk edasıyla bakıyordu

İçinde hala bir umut vardı. Tıpkı benim o ilk anda içimde olan umut gibi... Ama umudun bir önemi yoktu. Olan olmuştu insanlar kimselerini kaybetmişti ve sebebi bendim. Telefonu kulağına götüreren Sinan kendi kendine söylenirken bütün bunların saniyeler içinde olduğunu fak etmiştim. Tıpkı vestiyerdeki çantamdan gelen telefon sesiyle bana dönen bakışların ve nasıl olduğunu bilmediğim halimi görüp sanırım her şeyi anlayan Sinan'ın çantama davranmasının saniyeler içinde olduğu gibi. Belki de anlamamıştı bir refleksti tam olarak kestiremiyorum ve umurumdaymış gibi de hissetmiyorum. Artık uyuşmuşum. Çantamdan çıkan telefonla bir takım bağrıışmalar olmuştur muhakkak. Ama ben onları da duyamadım veya olanları göremedim. Bir anda gelen irkilemeyle duyduğum tek şey nefes sesleriydi. Gece karanlığında yanımda yatan Aysun'un sakin uykusuna karışan, bir astım hastasını anımsatan nefes seslerim...

Küçürek Hikâye (Öykü): Hikâyenin bir alt türü olan küçürek hikâye, çok kısa metinlerdir. Bu tür hikâyeler 750 kelimedenden az olan hikâyelerdir. Bunlar arasında tek cümlelik hikâyeler de vardır. Küçürek hikâyede hacminden dolayı hikâyenin unsurlarıyla ilgili pek çok ayrıntıya yer verilmez, şiirde olduğu gibi yoğun ve imgesel anlatımdan faydalanılarak hikâye kurgulanır. Hikâyede verilmeyenlerin okur tarafından tamamlanması beklenir.

YANGIN

Yanmış ormandan geçtim.

Kapkara, kömürleşmiş ağaçlar. Yanmış otlar. Çalılar. Isırganlar. Tüm börtü böcek yanmış.

Kaplumbağalar. Tosbağalar.

Kertenkeleler. Yılanlar yanmış.

Kelebekler bile.

Toprak öylesine sıcak ki üstüne basılmıyor. Kayalar cehennem kayası.

Yanımdaki dostum, “Bilmem biliyor musun” diyor, “böyle yangınlardan sonra, eğer yağmurlar bol

ve düzenli yağarsa bambaşka bir orman oluşur. Yeni ağaçlar, yepyeni bitkiler...”

“Ne kadar sürer bu,” diyorum.

“Havaya bağlı,” diyor. “Ben diyeyim yirmi, sen de otuz.”

“Görür müyüz,” diyorum.

“Bizler görmesek, çocuklarımız görür,” diyor.

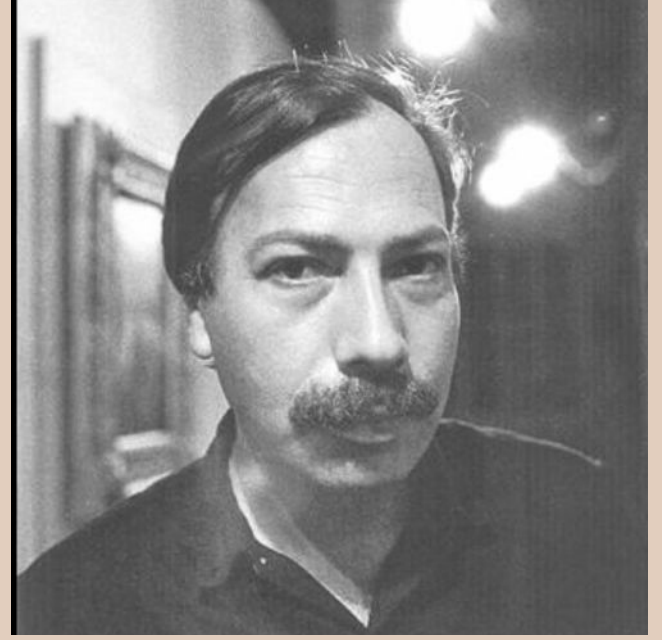
“Onlara ormanı nasıl korumamız gerektiğini öğretmemiz gerekecek” diyorum.

“Kendimize de,” diyor dostum.

Üstüne basa basa bir kez daha;

Kendimize de.

Ferit EDGÜ, 252 Yazardan Minimal Öyküler.

BU

— Bu ne bu?

— Kar.

— Böyle kar hiç görmemiştim.

— Burda daha neler göreceksin.

— Neymiş göreceklerim?

— Kurt, köpek.

— Başka?

— Ayı, tilki.

— Başka?

— İşin rast giderse, bir insanoğlu.

— Bu karda mı?

— Bu karda, eğer yolunu

bulabilirsen. Ya da o, yolunu

yitirmişse. Artık bahtına...

Ferit EDGÜ, Doğu Öyküleri (Toplu Öyküler)

BİRTAKIM ZAAFLAR

Asya odasındaki halıyı milimi milimine ezberlemişti. Bir darbe dolanıyordu aklında, son cümlesi beyninde en güzel yolu bulmak için turlar atıyordu. Üst bedenini kaldırdı, dikleştirdi.

Elini daktilosu üzerine yerleştirdi. Kelimelerini sakince, içine sinerek yazmaya başladı. "Haklı devrimin rüyaları harekete koyuldu, yıllardır beklenen hayaller ancak gerçek olma yoluna girmişti. Hadi bakalım, dedi George, gün bizim günümüzdür!"

Elleriyle kendine minik bir alkış yaptı. 'Son' yazabildi nihayetinde. Bunun yazdığı onlarca son arasından sadece biri olduğunu biliyordu. Fakat bu tam vaktinde gelmiş ve kendine ait mükemmel yere oturmuş, orayı layığıyla kaplamıştı. Kâğıdı daktilodan çıkardı ve geri kalan yığının en altına bıraktı. O yığını gururla eline aldı, birkaç kez masaya vurarak hepsinin aynı hizaya gelmesini sağladı. Daha iyi görebilmek adına kendinden uzaklaştırırken gözünden emekleri küçük yaşlar halinde dökülüyordu. Birkaç kez gözünü kırıştırdı, kendinden beklemediği serilikle ayaklandı. Yine de gecenin üstüne yapıştırdığı sessizliği koruyarak hareket etti. Gideceği konum belliydi, sabahın dördünde, kümeslerindeki horozlar bile henüz ötmemişken Asya, kuzeni Gökhan'ın odasından başka nereye gidebilirdi?

Yazdıklarının aksini andıran çocuksu ruhu kıkırdıyordu içten içe. Dolunayın yetersiz ışığı haricindeki tek ışık ondan parlayanlardı. İlk kitabını bitirmiş olmanın saf ve taze heyecanı kaynıyordu içinde. Nihayet yolunu ezbere bildiği kapıya geldiğinde, derin bir nefes alarak tıklattı.

"Gökhan! Ben geldim, hadi! Konuşmamız gerek! Gökhan! Gökhan!" diye kısık sesiyle kızmaya başladı kapıya. Geldim, diye mız mızlanan sesi işittiğinde minik bir nefesi saldı, kapı altından süzülen ışıkları gördüğünde ruhu bedeninden bir çekilip bir sokularak onunla oyun oynamakla meşguldü. Gökhan sonunda kapıyı açtığı anda elindeki yığını kapının hemen bitişiğinde olduğunu bildiği sehpaye bıraktı. Gökhan yarı kapalı göz kapakları ve dağınık koyu kahve saçlarının olduğu yüzünü sehpadan yana çevirdi. Miyobundan dolayı başlığı okumakta güçlük çekerken aniden ona sarılan kollarla büyümesinin olasılığı binde bir olacak gözlerini irileştirdi. Bitti, dedi bedenindeki kolların sahibi. "Kitabın değil mi?" diye sordu Gökhan kafasını yavaşça çevirirken. Gördükleri göğsüne yaslanan baştan süzülen sarı, kısa ve dalgalı saçlardı. "Evet, evet! Sonunda!" dedi Asya, sol tarafını yasladığı yüzünün öbür yarısını yasladı bu sefer de. Gökhan yandığını hissettiği yüzüğün kırmızıya döndüğünü varsayarak o da çevirdi. Kendisine göz devirerek kollarını ancak sarabildi.

"Tebrik ederim, Asya. Ne çok emek verdin, bitti sonunda. Umarım karşılığını en güzel şekilde alırsın." gibisinden klasik sözcükler sıraladı. Asya kollarını ayırdı, rahatça odanın içine ilerledi. Gökhan kapıyı kapadı, sehpadaki bitirilmiş romanı eline aldı. Hâlâ sırtı dönükken rahattı, tekli koltuğa oturan Asya da kıpır kıpırdı yerinde.

"Burada incele Gökhan, tepkini merak ediyorum." dedi. Gökhan yüzünü sıvazlar gibi yaparak kendini kontrol etti. "Cehennemdeki cennet misin, cennetteki cehennem mi?" diye sordu kendi kendine. En az saçı kadar dağınık olan yatağına ilerledi. Ucuna oturdu, kağıtları detaylıca inceledi. Her bir sayfasının nasıl yazıldığı, ne için yazıldığına şahit olmuştu, ne manalar taşıdığını gayet iyi biliyordu. Basitçe göz attı, etkilenmiş ve şişmiş gözlerini Asya'ya çevirdi.

"Ah, cidden gurur duyuyorum seninle!" dedi. Duyguları en samimi olanlardandı, Asya'ya göre yeryüzü üstündeki en tatmin edici sözler de her zaman onun duygularından dökülmüş olanlardı. "Umarım yayın evin de kabul edecektir kitabımı. Amma havalı olur ya! BTD yayıncılık..." Arkasına yaslanıp ellerini önünde birleştirdi. Aklına gelen birkaç hayalle beraber bir elini ağzına kapayarak kıkırdadı.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Gökhan alayla. "Bu eser yazılmaya başlandığı günden beri bizim yayın evine ait. Hemen yarın başlarız işlemlere, ne dersin?" Bir yandan kağıtları inceler bir yandan konuşur haliyle karizmatik duruyordu Gökhan. Dağınık saç, ortalama yüzü, komik piknikçi pijaması bile şu anki havasına engel olmuyordu. Belki de yalnızca Asya'ya ayrı görünüyordular bugün. "Asıl sen dalga geçiyor olmalısın!" dedi, sevinçle fırladı yerinden. "Okumadan, uygun görmeden, senin şartlarına uymadan, falanı filanı olmadan mümkün değil yayınlamazsın."

Gökhan onun sevincini görerek keyifle verdi elindekileri. "O en başta yer alan isim bana göre uygun, basabiliriz." dedi. Asya omuzlarını havaya kaldırdı, dudaklarını koca bir çığlığı engellemişçesine birbirine bastırdı, uykuya hasret gözlerini bir tanecik kuzenine dikti. Belli belirsiz bir özenle komodine bıraktı elindeki yığını. Elleri birbiri üstünde oynaşırken kıkırdamasını yineledi.

"Bunu hak ettiniz Gökhan Güney" dedi haz veren kısık sesiyle. Lise mezuniyetinden beri rahatça ve doğru dürüst sarılamadığı Gökhan'a son beş dakika içinde ikinci kez sarıldı. Bu seferki Gökhan'ın tüm aklını başından alacak, hassasiyetlerini unutturacak, önceliklerini geçersiz kılacak cinstendi. Yatağına yaslanan Gökhan'ı ve kendini yumuşak yatağa fırlatacak türden beklenmeyen çocuksu bir kutlamaydı. "Yok artık!" diye bağırıyordu Gökhan. Sabahın dördünde ayarlayamadığı sesi için dilini ısırırken Asya onu kızdırmak adına elini saçlarına daldırmıştı. Onun omuzlarından tutarak kendinden uzaklaştırmaya çalıştı Gökhan, bir yandan da sınıtmasına engel olamıyordu. Birlikte ortak bir sıra dair duraksız kahkahalar atıyorlardı, biri öbürünü daha fazla çıldırtmaya biri haram bulduğu saadeti uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sonunda üstünden atabildiğinde Asya'nın kıkırdayışları beynindeki yankılanmalara karışmıştı.

"Ne kadar konuşursam konuşayım sana ne kadar müteşekkir olduğumu anlatamam. Sen dünyadaki en muazzam insansın Gökhan." dedi Asya, dizlerini altına alarak oturdu yatak üstünde. Gökhan kırılmış kabından taşan bir su gibi yatağına yayılmıştı. Elleri sırtı ile yatağı ayıracak biçimde ayakta tutuyordu onu. Ömründe hiç olmadığı kadar sırtmıştı bu birkaç dakika içerisinde. Devam etti Asya konuşmasına. "Benimle gurur duyan, beni kolayca, habersizce yargılamayan tek kişisin. Ailemin bile yapmadıklarını düşünmeden yapabiliyorsun. Bir çocuğum gibi bana sahip çıkıyorsun." Gökhan elini iki yana sallayarak lafını böldü. "Gibi fazla, şu yaptıklarına bak. Düpedüz çocuksun sen!" dedi. Asya kendisine öz şekilde kıkırdadı, başını iki yana salladı. Kıvırcık saçları yüzünü gıdıklarken kelebekler de karnında Gökhan'ı gıdıklıyordu.

"Öyle ya da böyle... sahip olduğum en değerli varlıksın." dedi Asya. Gökhan ağzı içinde birbirine dolaşan dilini açmaya çalışıyordu, Asya ise iki elini birbirine sürterek sadece onunla beraberken ortaya çıkardığı saf ve masum yanını sergiliyordu. Utanarak yatak üzerinde ayaklandı, zıplayarak aşağı indi. Gökhan alışa gelmiş davranışlarına olağanüstü bir tepki göstermedi, aksine bugüne özel olarak fazladan keyif aldı izlemekten.

"O zaman sana iyi geceler!" dedi Asya. Eli komodinin üstüne gitti kitabını, ilk ve her daim cancağızı olarak kalacak kitabını, almak için. "Kalsın onlar!" dedi Gökhan, "Sana da iyi geceler!" diye ekledi. Asya başıyla onayladı, elleri arkasında odadan süzülerek çıktı. Gökhan hâlâ aynı şekilde hem onun gidişini izliyor hem baş başa kaldığı kapıya gülümsüyordu, içine kaçmış hovardanın tarzıyla sırtıyordu. Başını yavaşça yatakta uzanan bedenine düşürdükten sonra sırtışı kaybolmuştu anında. Eli ayağı birbirine karışarak oturur hâl aldı, kendine inanamıyordu, hayal kırıklığına bürünmüştü. Başını yatağına gömdü, yumruk yaptığı elini ağır ağır vurdu yatağa. Kendine, haline, düştüğü duruma, rezilliğine ahlak yağdırdı. Kendini yatağından yere doğru kaydırды. İki dizi odasının sıcak zeminine dediğinde ciddiyet takındı. İyice dağılmış pijamasını düzeltti, odasında bir saat koyarak bellediği kiblenin yönüne döndü. Derinlerde tuttuğu nefesi kendi çapında haykırdı. İki elini havaya kaldırdı. Körlüğüne dair dua etmeye ve her sabahın bu saatlerinde yaptığı gibi af dilenmeye başladı.

Nehir Tûba İşlek

ARAYIŞ

Varlık içinde olup özlem duyulur mu hiç
Beklenen yâr olmazsa yollar gözlenir mi hiç

Var olanla avun dur yok olanı özleme
Diyorum ki gönlüme yollarını gözleme

Kalemin yazmadığı hiç istenir mi ondan
Yoktan bahanelerle hiç dönülür mü yoldan

Yola revan olmadan aranan bulunmuyor
Ateşlere girmeden saf altın olunmuyor

Aradım ,kıldım talep, bildim yolun sonunu
Adı aşk sarmalarmış insanların çoğunu

Resulün ravzasına girdim aşk ile doldum
Bu aşkın deryasında sanki ben bende yoktum

Öksüzünüm ya resul, ne olur bana bir gül
Gül de gönlüm şen olsun, kalbim sevginle dolsun

Dertliyim, muzdaribim, ben burda bir garibim
Beni al sancağına ey gül yüzlü habibim

Gül yüzünü göreyim, mutluluğa ereyim
Şefaata sancağında bir mekân edineyim

Ey Allah'ın resulü, kulların en makbulü
Bize şefaata eyle, yetim bırakma böyle

Saliha Çelik

Efendim'e

yine bir rebiülevvel ayı geldi
sen dolu bir ay geldi efendim
her günü seni hatırlatan bir ay
sen geldin efendim sen

içimde öyle bir özlem var ki sana
seni hiç görmemişçesine değil
bambaşka bir özlem
gün geçtikçe artan bir özlem efendim

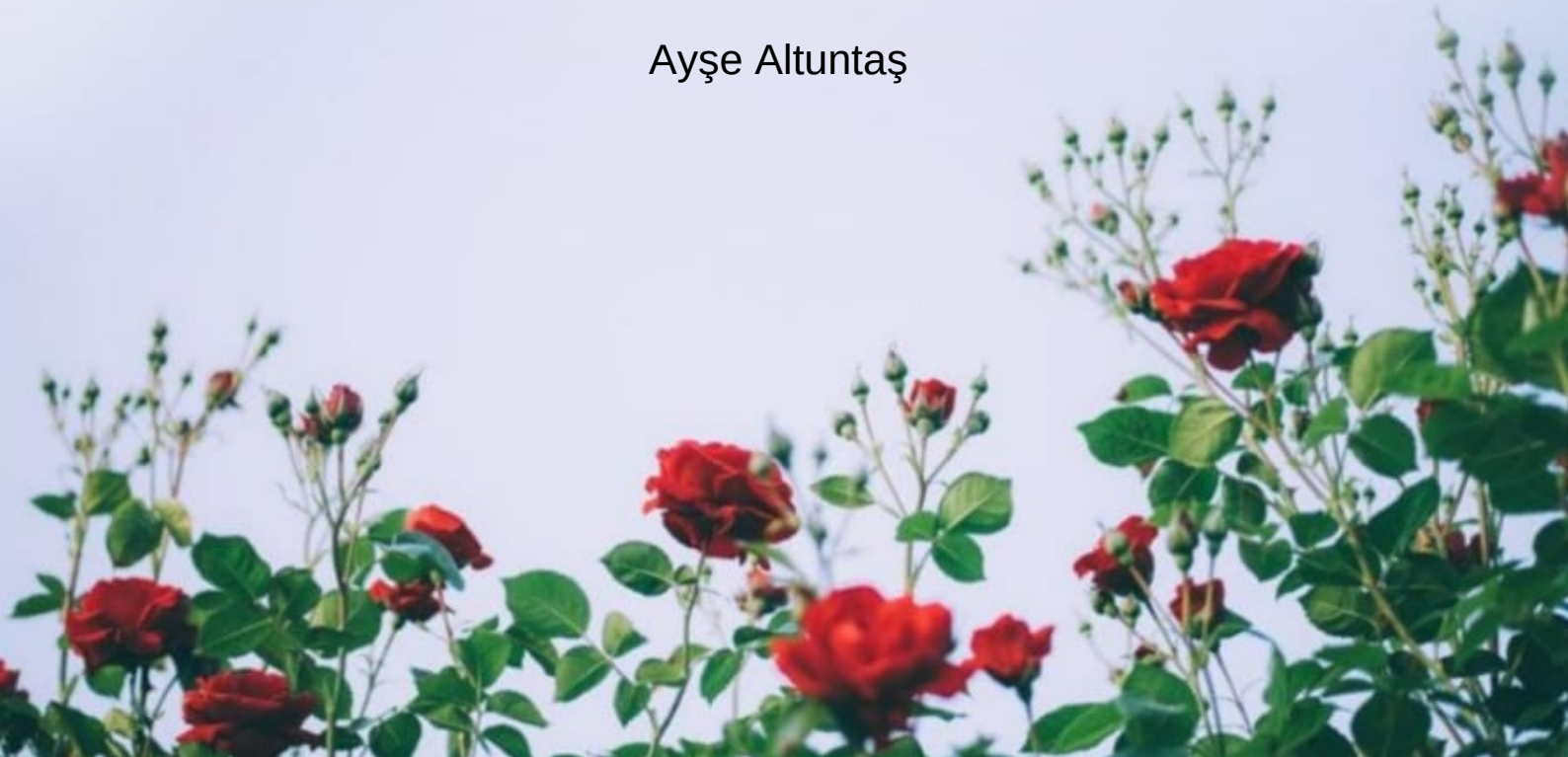
sen kokan güllere sarılısam geçer mi bu özlem?
gözyaşları akıtsam uğruna geçer mi bu özlem?
hiç geçmez bu özlem efendim hiç geçmez

Ey rasul

Ey nebi

Ey güllerin efendisi çık ve gel
Gel ki dinsin bu hasret
Gel ki aydınlansın bu karanlık
Gel ki silkelensin üzerimizdeki ölü toprak
Dinsin sinemizdeki bu ince sızı

Ayşe Altuntaş

ÖNERİ SAYFASI

